

Handlende, Svækkelse af hans Kredit. Det er de Midler, hvorved man under det nuværende System for Tiden her i Landet faar Sandheden, det vil sige en Tilstaaelse, frem.

Solch: Maa jeg bede om Ordet!

Formanden (Høgsgbro): Det er 3die Gang, det ærede Medlem forlanger Ordet. Hvis Ingen udtaler sig derimod — (Ophold) — giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Solch: Jeg skal indskrænke mig til yderligere at protestere. Dette Billede var endnu mere farverigt end noget af dem, det ærede Medlem hidtil er kommet frem med. Jeg tror, det ærede Medlem, hvis han vilde bestrebe sig for at undgaa Overdrivelser, maatte sige, at der kunde forekomme Tilfælde af denne Natur. Det er vist det Allervæsentligste. Men naar han siger ganske i Almindelighed, at det er de Midler, hvorved man faar Tilstaaelsen frem, saa maa jeg tillade mig at protestere endnu en Gang.

Forlagsstilleren (Schjøth): Jeg vil anbefale det ærede Medlem, der tillige er Medlem af det Udvalg, hvortil jeg agtede at foreslaa dette Lovforslag henvist, at vi foretage en eftertrykkelig Undersøgelse af Forholdene ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, og Udvalget kan jo f. Ex. delegere det ærede Medlem og mig til at gennemgaa Sagerne for et Aar ved Kriminal- og Politiretten. Jeg er vis paa, at den Undersøgelse vil give mig Ret og ham Uret.

Leth: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Høgsgbro): Det er 3die Gang, at det ærede Medlem forlanger Ordet, Hvis Ingen udtaler sig derimod — (Ophold) — giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Leth: Den ærede Forlagsstiller har efter min Mening utvivlsomt Ret i, at Baretægtsarrest og andre dermed i Forbindelse staaende Forholdsregler benyttes som Tortur for at udpresse en Tilstaaelse, om hvilken man derfor ikke veed, om den er rigtig eller ikke, og det er jo ogsaa det, som det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 4de Valgreds saa aabent udtalte, og, saa vidt jeg forstod ham, mente han tilbøieligt i det Mindste, at det var i sin Orden. Men efter den Erfaring, jeg har, kan jeg ikke give

den ærede Forlagsstiller Ret i, at Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret staar i første Række blandt dem, der paa en uforvarlig Maade bruge deslige Midler. Jeg veed ikke, i hvilket Omfang de benyttes her. Man ser jo undertiden, at Baretægtsarresten er temmelig langvarig, men dog vil jeg sige, at efter de mange Sager, jeg har haft Anledning til at beskæftige mig med ved Kriminal- og Politiretten, forekommer det mig, at Forhørene der sluttet med en i og for sig temmelig priselig Hurtighed. At de blive trukne i Langdrag, er virkelig ikke det Indtryk, man møder, ved at beskæftige sig med de Sager, hvoraf jeg som sagt mellem Aar og Dag har en Mængde under Hænder. Jeg kjender et Exempel ude fra Landet, hvor en Tiltalt blev arresteret. Det blev ikke tilladt et eneste Menneſte hverken af hans Familie eller hans Venner at faae nogenſomhelst Afgang til ham. Han blev holdt fast i en saa afluttet Baretægtsarrest, som det paa nogen Maade var tænkeligt, og omsider, da den ikke syntes at faae nogen Ende, blev Manden fortvivlet, hans Kraft blev brudt, og saa tilstod han, hvad man vilde have, at han skulde tilstaa. Og efter at denne Tilstaaelse var afgivet, fik han ikke en Gang Delighed til at raadføre sig med en Sagfører, om han burde appellere denne Sag, han blev endnu holdt under Laas og Luffe, afluttet ligesom tidligere, han fik Vand og Brødstraf, udstod den, og først, da Alt det var forbi, kom han i Berøring med Omverdenen. Hans Venner sagde: Hvor kunde Du gaa hen og tilstaa det? Vi ere overbeviste om, at Du ikke har gjort det. Han sagde: Jeg troede mig forladt af Alle, mit Mod var brudt, jeg var fortvivlet. Den Mand staar endnu — jeg skal ikke nævne ham her — blandt sine Omgivelser som en Hædersmand, der har deres fulde Agtelse, og han har min med. Men saadanne Tilfælde har jeg i min Tid ikke oplevet her ved Kriminal- og Politiretten, dem har jeg ikke set Noget til. Man maa for Resten, naar man taler om disse Ting, erindre, som det yttres i Processkommissionens Betænkning et Sted — jeg husker ikke Ordene saa nøie, men fuldkommen Meningen —, at de Forordninger, som stilles til en Forhørsdommer nu, ere af en saadan Beskaffenhed, at det er ham en ren Umulighed at opfylde dem paa en tilfredsstillende Maade. Naar dette er Tilfældet, maa enhver Forhørsdommer, der bliver stillet saaledes, at han skal beskæftige sig med disse Sager, gjøre sig skyldig i det One eller Andet, som ikke er rigtigt, siden Processkommissionen med